

Torstaina 12.11.

Elämää muuttavat kohtaamiset

Kristillinen elämä ja media

Klaus Popa

”Niin, poika, kuka sinä olet?” (1. Moos. 27:18).

Mietin, mahtoiko Jaakob arvata, että hänen isänsä Iisak esittäisi tämän kysymyksen. Luultavasti hän toivoi ja ehkä jopa rukoili, ettei paljon puhuttaisi; että hänen isänsä nauttisi suhteellisen hiljaa aterian, jonka Jaakob tarjoilisi hänelle, sitten siunaisi hänet, ja Jaakob lähtisi teltasta. Suoraa toimintaa, ilman mutkia. Nyt, kysymyksen edessä, Jaakobin piti vastata.

Mitä hän sanoisi? ”Olen Jaakob, poikasi.” Tämä olisi rehellinen vastaus, mutta samalla hänen isänsä ymmärtäisi, että häntä yritettäisiin pettää. Mitä sitten tapahtuisi Jaakobin haluamalle siunaukselle? Kääntyisikö se kiroukseksi? Jaakob päätti valehdella ja vastasi: ”Minä olen sinun esikoisesi Esau.” (Jae 19.) Jaakob näytteli veljeään saadakseen siunauksen. Iisak ei ilmeisesti ollut vakuuttunut asiasta, vaan yritti vielä saada selville, kuka häntä palveli. Lopulta Jaakobin onnistui omaksua veljensä identiteetti, ja Iisak siunasi hänet.

Ole aito

Muutama vuosi sitten keskustelin erään seurakunnan johtajan kanssa median käyttämisestä evankeliossa. Hän oli toiminut noin 20 vuoden ajan medialähetystyössä. Keskustelumme aikana hän sanoi: ”Seitsemännen päivän adventisteina olemme aina olleet uranuurtajia uusimpien mediatapojen käyttämisessä evankeliointiin. Jotta kolmen enkelin sanomaa voitiin levittää yhä suuremmalle yleisölle, aloimme 1990-luvulla käyttää satelliitti-TV-lähettyksiä ja useita vuosia myöhemmin perustimme TV-kanavia. Meillä on pian suurin maailmanlaajuinen kristillinen televisioverkosto.

Käyttämällä erityyppisiä tiedotusvälineitä olemme saaneet julistettua – ja julistamme edelleen – miljoonille ja jälleen miljoonille ihmisille ympäri maailman hyvää uutista rakastavasta Jumalasta.

ta. Mikä valtava siunaus!” Sitten hän piti hetken tauon. ”Joskus mietin, onko meillä taipumusta lähettää ohjelmia kauniista ja täydellisestä ’uskon maailmasta’, joka ei vastaa sitä, millaisia olemme jokapäiväisessä elämässämme.” Hän piti jälleen tauon. ”Keskitymmekö pääasiassa näyttämään sitä, *mitä* meidän pitäisi uskoa ja *miten* meidän tulisi harjoittaa uskoamme, ja niin tehdessämme käännämme ajatuksemme pois omista heikkouksistamme, puutteistamme ja rikkinaisuudestamme? Meidän on vaikea tunnustaa itsellemme ja muille, ettemme ole niin hyviä kuin mitä toivoisimme tai mitä ’ihanneusko’, jota levitämme mediatyömme kautta, vaatii meitä olemaan.”

Tällaiset kysymykset tarvitsevat omakohtaisen vastauksen. Kukaan ei voi antaa vastausta toisen puolesta. Monet meistä huomaamme olevamme samassa tilanteessa, kun kerromme uskostamme. Uskon yhteisönä haluamme auttaa mahdollisimman monia ihmisiä tutustumaan Jumalaan. Tämä päämäärä mielessä on houkuttelevaa keskittyä näyttämään ihannetta eikä todellisuutta. Miksi?

Ensinnäkin jokaisen toiveena on saavuttaa ja kokea ihanne. Toiseksi ihanteesta kertomisella näyttäisi olevan tehokas vaikutus.¹ Kertomukset epäonnistumisista ja puutteista eivät ole yhtä vakuuttavia kuin menetystarinat, eikö niin? Kolmanneksi evankeliointiin kuuluu opetus Jumalan laista, yleisistä totuuksista ja periaatteista, jotka ovat kulttuurista, ajasta ja muista ihmisistä riippumattomia.² Neljänneksi: eikö kyse olekin Jumalasta eikä meistä, Jumalan hyvydestä, armosta ja hänen pelastussuunnitelmastaan ihmiskunnalle? Viimeiseksi: emme halua, että ihmiset menettäisivät uskonsa Jumalaan ja luopuisivat uskosta meidän puutteidemme tähden. Nämä ovat kaikki hyviä ja ymmärrettäviä syitä lähettää ohjelmia ihanneuskosta ja täydellisestä elämästä.

Samaan aikaan huolestamme, jopa pelkomme, siitä, että ihmiset saattaisivat karttaa Jumalaa nähdessään

meidän rikkinäisyytemme, voi saada meidät piilottamaan vähemmän viihättävän puolemme ja lopulta esiintymään parempina kuin mitä todella olemme. Meitä saattaa alkaa kiinnostaa enemmän se, että meidät nähdään myönteisessä valossa kuin se, millaisia ihmisiä todella olemme. Uskosta jakamisessa on enemmän kyse vaikutelman antamisesta kuin luonteesta ja ihmisenä olemisesta, mielikuvasta tulee tärkeämpää kuin rehellisestä vuorovaihtuksesta tai aidoista kohtaamisista. Evankeliumin levittäminen median kautta tekee uskon muuttamisen täydelliseksi toivekuvaksi vieläkin helpommaksi kuin mitä olisi mahdollista henkilökohtaisissa kohtaamisissa, koska viestintäväline (TV, radio, sosiaalinen media jne.) on ihmisten välissä. Voimme tehdä eron hyvältä näyttävän hengellisen kokemuksen ja todellisen uskonkokemuksen välillä.

Läpimurto

Asian ytimessä tuntuisi olevan pelkomme hylkäämisestä – sekä henkilökohtaisella että uskonyhteisön tasolla. Tästä syystä keskittyminen Jumalan täydellisyyteen, Jumalan lakiin, yleisiin totuuksiin, uskonkohtiin ja periaatteisiin voi toimia aiheena, joka kätevästi kääntää huomion pois omista virheistämme tai jopa antaa luvan olla kohtaamatta ja hyväksymättä niitä tai kertomasta niistä muille. Evankelioimisen tavoitteena ei kuitenkaan ole saada muita vakuuttumaan siitä, että uskosta kertova olisi hyvä ja arvollinen, vaan siitä kertominen, että Jumala on hyvä, lempeä ja armollinen. Hänessä ihmiset löytävät hyväksynnän, anteeksiantamuksen ja elämän.

Jaakobin ollessa matkalla itään Jumala ilmaisi itsensä hänelle Vapahtajana ja siunasi hänet. Jumala ei tehnyt tätä *sen tähden*, mitä Jaakob oli, vaan *siitä huolimatta*, mitä hän oli. Jaakob kaipasi siunausta, muttei ansainnut sitä. Hän sai siunauksen sen perusteella, millainen Jumala on (1. Moos. 28:10–12).

Nämä pohdinnat eivät ole merkityksellisiä vain medialähetystoiminnan ammattilaisille. ”Sosiaalisen median

maailmankaikkeudessa” – sanojen, kuvien ja videoklippien jatkuvan tsunamin keskellä – miljardit ihmiset ympäröivät maailman huomaavat olevansa todellisen minän ja median minän välisessä jännitteessä. Elämme huolellisesti rakennetussa, tarkasti asetellussa ja sievästi koristellussa ”pyhässä selfie-maassa”. Tästä huolimatta perustavaa laatua oleva kysymys ”Kuka minä olen?” on monille meistä pakottava olemassa oloa koskeva aihe, joka vaatii käsitteilyä. Se, heijastavako sosiaalisessa mediassa koko maailman kanssa jakamamme asiat lopun kaiken epätodellista, hiottua ja liioiteltua tekominää, on haastava kysymys. Vai sallimmeko ihmisten nähdä oikeamman ja realistisemman kuvan siitä, keitä olemme?

Kahdenkymmenen vuoden jälkeen Jaakob päätti palata kotiin. Hän valmistautui tapaamaan veljensä Esaun suuren pelon ja huolen vallassa. Yllättäen Jaakob joutui yöllä taisteluun tuntemattoman henkilön kanssa, ja kävi ilmi, ettei tämä ollut tavallinen ihminen. Kampin keskellä Jaakob sanoi: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.” Eikö hän vielääkään ollut varma siunauksesta kaikkien näiden vuosien jälkeen?

”Mikä sinun nimesi on?” vastasi tuntematon. Jaakob varmaan yllättyi, ehkä jopa järkyttyi siitä, että hänen taistelukumppaninsa esitti hänelle saman kysymyksen, jonka hänen isänsä oli kysynyt kaksikymmentä vuotta aiemmin. ”Kuka sinä olet?” Teeskentelisi Jaakob jälleen olevansa joku muu saadakseen siunauksen? Vai olisiko hänellä kertaa rehellinen seurauksista riippumatta?

”Jaakob”, hän vastasi. Hänellä oli viimein rohkeutta olla oma itsensä – se joka pitää kiinni kantapäätä, se joka pettää.

Usko on aina henkilökohtainen asia, mutta se ilmenee suhteessa muihin ja tulee esiin elämässämme. Koko olemuksemme sisältyy uskoon. Jotta voimme kertoa uskosta ja elämästä kokonaisvaltaisella tavalla, meidän tulee kertoa niin hyvästä kuin pahasta, niin menestyksistämme kuin epäonnistumisistamme, kamppailuistamme ja

haasteistamme, rakkaudestamme ja rikkinäisyydestämme. Raamattu ei pelkää haavoittuvuutta. Raamatun kirjoittajat kertoivat avoimesti ja läpinäkyvästi ”koko” kertomuksen eivätkä vain edustavia osuuksia.

Jumalan kanssa tapahtuneen yllättävän tapaamisen aikana Jaakobin täytyi kohdata oma itsensä. Hän päätti myöntää, kuka hän oli. Uskallamme me kulkea samaa polkua ja tehdä itsemme haavoittuviksi niin, että toiset voivat nähdä meidät? Jumalan rakkaus, hyvyys ja armo loivat turvallisen ja pelastavan tilan Jaakobille. Jumala on uskollinen. Hän antaa meille saman tilan.

Pohdintakysymyksiä

1. Miksi on niin vaikeaa näyttää muille todellinen puolemme?
2. Mikä suhde on median kuluksella ja sillä, missä muodossa sitä esitetään?
3. Miten voimme auttaa seuraavan sukupolven adventisteja käyttämään mediaa terveellä tavalla?

Klaus Popa on adventtikirkon mediakeskuksen, HopeMEDIA Europen, toimitusjohtaja.

- 1 Markkinoinnin ja mainonnan ammattilaiset osoittavat joka päivä todeksi sen, että täydelliset hymyt, täydelliset vartat, täydelliset rannat ja täydelliset auringonlaskut myyvät kaikkea: hammastahnaa, virvoitusjuomia, autoja ja paljon muuta.
- 2 Apostoli Paavali julisti: ”Laki itse on silti pyhä, ja käsky on pyhä, oikea ja hyvä.” (Room. 7:12.)